

РЕШЕНИЕ

№ 1055

гр. София, 10.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **6806** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 23а от Наредба № 14/ 19. 04. 2007 г. за реда за издаване на документи, необходими за упражняване на здравноосигурителни права съгласно правилата за координация на системите за социална сигурност /Наредбата/.

Образувано е по жалба на О. М. М. срещу Решение № РД-Е112-97/26. 06. 2024 г. на Управителя на Националната здравноосигурителна каса /НЗОК/.

В жалбата се излагат подробни аргументи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се иска неговата отмяна.

В съдебното заседание се явява Д. М. – дъщеря на жалбоподателката, която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Управителят на НЗОК чрез своя процесуален представител оспорва основателността на жалбата.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено следното:

В ЦУ на НЗОК е постъпило заявление с вх. № Е112-01-33/ 05. 04. 2024 г. от О. М. М. за издаване на разрешение /формуляр S2/ за планирано лечение извън държавата по осигуряване/пребиваване, като са представени и допълнителни документи с вх. № К

№ E112-01-33/ 29. 04. 2024 г.

На заявителката е поставена диагноза „Хроничен обострен пиелонефрит. Хроничен цистит. Изразен десцензус на тазовите органи, състояние след лапароскопска аднексектомия. Д. на матката. Цитроцеле. Ентероцеле. Ректоцеле“.

Жалбоподателката е кандидатствала за издаване на разрешение /формуляр S2/ за планирано лечение извън държавата по осигуряване/пребиваване /за „урогинекологична операция“/, което ще бъде проведено в Университетска болница „Ш.“, [населено място], Германия.

Към заявлението са представени копия от медицински документи, както и оферта с дата 11. 01. 2024 г. за лечение в Университетска болница „Ш.“, [населено място], Германия, включващо реконструкция на тазовото дъно с предна и задна вагинална пластика, вагинална хистреректомия, аднекси с едностранна сакропексия, анестезия, лаборатория, патология, необходими медицински съвети на обща стойност от 25 900 евро.

В хода на административната преписка е изискано и постъпило експертно становище с вх. К № E 112-01-33/ 21. 05. 2024 г. от проф. К. Я., член на експертен съвет по урология, в което се посочва, че с оглед на състоянието на пациентката и поради ниската честота на подобни урогенезологични страдания и необходимостта от комплексен подход с участието на специалисти урогинекология, е уместно пациентката О. М. М. да се насочи за оперативно лечение в Университетска болница „Ш.“, [населено място], Германия, клиника по Урология, Секция по Урогинекология д-р Й. Н.“.

Постъпило е становище с вх. № К № E112-01-33/ 28. 05. 20224 г. от проф. И. Д. - член на експертен съвет по урология, който е посочил, че пациентката е с наднормено тегло и сериозни соматични заболявания - артериални хипетрония от 20 години, калкулозен холецистит, парциални тиреоидектомия, лапароскопска аднексектомия за яйчникова киста, тежък десцентус на метка, цистоцеле, ентероцеле, ректоцеле, варици на долни крайници, съмнение за хематологично заболяване /мултиплен миелом, анемия, отказано изследване на костен мозък/. Експертът е дал заключение, че с оглед на възрастта, тежък патологичен соматичен статус и тежък локален статус /едновременно пролабиране на повече от един тазов орган/, опретивната интервния е с висок оперативен риск и при комбинация от неблагоприятни прогностични фактори тя не гарантира постоперативен успех и е възможна поява на нови неприятни усложнения, поради което решението за лечение в чужбина е неоправдано.

Със становище вх. № К № E112-01-33/ 19. 06. 2024 г. проф. д-р И. К. – член на експертен съвет по акушерство и гинекология, е посочил, че необходимата операция – роботизирана сакроколпопексия може да бъде извършена в Република България, като пациентката има планирана дата за операция на 4. 07. 2024 г.

Предвид така установеното в хода на административното производство е издадено оспореното № РД-E112-97/26. 06. 2024 г. на Управителя на Националната здравноосигурителна каса /НЗОК/, с което е отказано издаване на разрешение за планово лечение извън държавата-членка по пребиваване на лицето О. М. М..

В хода на съдебното производство е назначена и изготвена съдебно-медицинска експертиза, от чието заключение се установява, че в България операции за реконструкция на тазовото дъно с предна и задна вагинална пластика, вагинална хистеректомия, аднекси с едностранна сакропексия се извършват във всяка акушеро-гинекологична болница с трето ниво на оборудване – напр.

университетските АГ болници или АГО на окръжните МБАЛ, но мултидисциплинарни екипи в рамките на едно и също лечебно заведение, съставени от специалисти по акушерство и гинекология и специалисти по урология не се практикува, тъй като този обем на оперативно лечение е включен в специалността по акушерство и гинекология.

Посочено е също, че пациентката е на около 82 годишна възраст, с множество съпътстващи допълнителни заболявания, които представляват огромен анестезиологичен и интраоперативен риск. Отделно самата операция вагинална хистеректомия и сакропексия с пластика на тазовото дъно е тежка сама по себе си с 8-дневен минимален престой, но ако се извърши например в СБАЛАГ „Майчин дом“ в С., то рискът ще бъде минимален, както и следоперативният резултат – много добър. При постановяване на своя съдебен акт съдът се довери на заключението на съдебно-медицинската експертиза, тъй като е изготвено от компетентно вещо лице и отговаря в пълнота на поставените задачи.

От приетата по делото епикриза от болница „Ш.“ – л. 148 – 150 се установява, че на пациентката е проведена оперативна интервенция в болницата на 27. 06. 2024 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган – Управителя на НЗОК, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 80ж, ал. 4 и ал. 5 от Закона за здравето осигуряване при подадено искане за предварително разрешение НЗОК или Министерството на здравеопазването проверява дали условията, посочени в Регламент /ЕО/ № 883/ 2024 г., са изпълнени по отношение на исканията на лицето за предварително разрешение за получаване на трансгранично здравно обслужване, съответно Националната здравноосигурителна каса или Министерството на здравеопазването отказва да даде предварително разрешение при определени условия. Според чл. 19, ал. 7, т. 2 от ЗЗО управителят на НЗОК организира и ръководи оперативно дейността на НЗОК в съответствие със закона, правилника за устройството и дейността на НЗОК и решенията на надзорния съвет. Актът е постановен и в установената писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59 от АПК, поради което не са налице основания за отмяна съгласно чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК.

Не се установяват и съществени нарушения на административно-производствените правила, които да обосноват отмяна на акта на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

Спазена е процедурата по разглеждане на административната преписка за разглеждане на исканията за издаване на посочените документи /чл. 45, ал. 1 и чл. 80а, ал. 1 от ЗЗО и Регламент № 883/2004г./: проверката за допустимост, проверка за осигурителния статус на лицето, проверка за пълнота на документите, изискване на писмени становища от националните консултанти към МЗ и на специалисти от дадената медицинска специалност, разглеждане на становищата от Комисията за разглеждане на искания на здравноосигурени лица за издаване на разрешение за получаване на лечение извън държавата – членка по пребиваване /формуляр S2/, заплащано от НЗОК, в случаите, когато такова разрешение се изисква съгласно

правилата за координация на системите за социална сигурност /Комисията/. Комисията и управителят на НЗОК са анализирали становищата на специалистите, формирали са фактически констатации въз основа на значимите факти и са достигнали до важните изводи – посочено е, че лечението на лицето може да се осъществи в страната, като са отразени и конкретните лечебни заведения, предвид състоянието на болния. Следователно не е нарушена разпоредбата на чл. 35 от АПК.

На последното заседание на Комисията /по протокол № Е112-04-444/ 25. 06. 2024 г./ са взети предвид всички събрани доказателства, като са възприети предоставените експертни становища, според които лечението може да се предостави на територията на Република България със същата ефективност, както предлаганото лечение в Германия. Предвид това, Комисията е направила извод, че липсват кумулативно изискуемите законови предпоставки за издаване на предварително разрешение /формуляр S 2/ за лечение в чужбина, заплащано от НЗОК.

При спазване законовите изисквания, след изясняване на всички факти и обстоятелства, Управителят на НЗОК е издал решение за отказ, предмет на настоящото обжалване.

Съдът приема, че оспореният акт е и материално законосъобразен, поради което не е налице и отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

Съгласно чл. 20 от Регламент /ЕО/ № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29. 04. 2004 г. за координация на системите за социална сигурност, разрешение за получаване на подходящо лечение извън държава-членка по местоживееене се дава, когато въпросното лечение е сред обезщетенията, предвидени от законодателството в държавата-членка, в която пребивава съответното лице и в която то не може да получи това лечение в срока, който е оправдан от медицинска гледна точка, като се вземе предвид неговото текущо здравословно състояние и вероятното развитие на неговото заболяване. Предвид цитираната разпоредба, за да бъде издадено разрешение от страна на НЗОК за лечение в чужбина, заплащано от НЗОК, трябва да са налице две кумулативни условия - първо, въпросното лечение да е сред обезщетенията, предвидени от законодателството на държавата-членка, на чиято територия пребивава съответното лице и второ, лицето да не може да получи такова лечение в рамките на обичайно необходимото време за получаване на въпросното лечение в държавата-членка на пребиваване, като се има предвид текущото му здравословно състояние и вероятното развитие на болестта.

Действително, в процесния случай в оспорваното решение е отразено, че необходимата операция може да бъде извършена в лечебно заведение в България /по КП 168.1 - “Асистирана с робот хирургия при злокачествени заболявания в акушерството и гинекологията“/, каквото злокачествено заболяване пациентката не притежава. В този смисъл, не става ясно дали административният орган е приел наличието или не на първата предпоставка на чл. 20 от Регламента.

Посоченото обаче не е основание за отмяна на оспорвания акт, тъй като независимо от това дали е налице първата предпоставка по чл. 20 от Регламент /ЕО/ № 883/2004 – /въпросното лечение да е сред обезщетенията, предвидени от законодателството в държавата-членка, в която пребивава съответното лице/, то в конкретния случай липсва второто кумулативно условие за даване на разрешение за издаване на предварително разрешение за лечение извън държава-членка по пребиваване, съобразно нормата на чл. 20 от Регламент /ЕО/ № 883/2004 – невъзможност в

България заявителят да получи своевременно алтернативно, еднакво по ефикасност лечение.

В оспореното решение е прието, че в процесния случай не е необходимо издаването на формуляр S2, тъй като лечението може да бъде осъществено в Република България в оправдан от медицинска гледна точка срок, като се вземе предвид текущото здравословно състояние на пациента и вероятното развитие на неговото заболяване. В този смисъл са е даденото в хода на административното производство становище на проф. д-р И. К., като същото се подкрепя и от приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, която съдът кредитира като компетентно и обективно изготвена.

Единственото становище, което насочва към лечение в чужбина, е опровергано от становищата на другите двама специалисти в хода на административното производство, както и от заключението на вещото лице.

Видно от заключението на вещото лице, както и от останалите доказателства по делото, необходимото лечение на О. М. М. може да се осъществи на територията на Република България, с еднаква ефективност както лечението, което се предлага от лечебното заведение в другата държава-членка на ЕС. При изслушването на вещото лице в проведено съдебно заседание същото изрично уточни, че необходимата за лечението операция може да бъде извършена по КП № 164 и разходите ще за нея ще бъдат покрити от НЗОК.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателката е имала насрочено оперативно лечение в Република България 4. 07. 2024 г. – по-малко от 10 дни след планираното и извършено оперативно лечение в Германия. Поради това лечението на територията на Република България е предоставено в оправдан от медицинска гледна точка срок, доколкото не се установява спешност на планираната операция.

Оспореният административен акт съответства на целта на закона - лечението на здравноосигурените лица да се осъществява в държавата-членка по пребиваване и само по изключение, обосновано с невъзможността от получаване на своевременно лечение, последното да бъде проведено в друга държава-членка. Провеждането на лечение в друга държава-членка при наличие на възможност за предоставяне на алтернативно и еднакво по ефикасност лечение в държавата по пребиваване, не съответства на целта на чл. 20 от Регламент /ЕО/ № 883/2004.

Горните аргументи мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че оспорваният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъдят направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева, съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правното помощ. При определяне на размера на юрисконсултското възнаграждение съдът съобрази фактичестката и правна сложност на делото, както и броя на проведените съдебни заседания.

Поради изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 53-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. М. М. срещу Решение № РД-Е112-97/26. 06. 2024 г. на Управителя на Националната здравноосигурителна каса /НЗОК/.

ОСЪЖДА О. М. М. да заплати на Националната здравноосигурителна каса

направените по делото разноси в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИСИ от решението да се изпратят на страните.